

Ivana Paradžiković *govor povodom primanja Nagrade 2016*

Dame i gospodo! Iznimna mi je čast i zadovoljstvo, ponosna sam odavde do neba, srce mi ovako tuče što sam danas dobila ovu Nagradu i htjela bi vam zahvaliti, ne samo u svoje osobno ime nego u ime redakcije koja stoji iza te Nagrade. To je ekipa *Provjerenog*.

Mi tim, redakcije *Provjereno*, doista držimo svojom odgovornošću da se borimo za ljude kojima je nanesena nepravda, one kojima je oduzeto dostojanstvo, one koji jednostavno misle, izgledaju ili samo vole drugačije - za one koji su pripadnici, ne samo nacionalnih, nego svih manjina. Mi se, eto, tih deset godina trudimo biti njihov glas, glas obespravljenih, zaboravljenih, marginaliziranih. I tijekom tih deset godina u društvu smo nekako uspjeli biti percipirani kao sinonim boraca za pravdu i zato je, zapravo, ova Nagrada danas potvrda da dobro radimo.

Međutim, htjela bi je posvetiti jednoj djevojčici čija me tragična sudbina duboko potresla i uznemirila. Dvanaestogodišnjoj djevojčici koja je prije 25 godina grubo i nasilno odvedena iz svog doma i smaknuta sa svojom majkom na Sljemenu. Ta djevojčica Aleksandra Zec sam mogla bit ja. I zato, htjela bih reći i poručiti da društvo koje se nije u stanju nositi sa svojim, sa zločinima koji su počinjeni u bilo čije ime, u ime bilo kojeg naroda ili vjere, ako se ne možemo pomiriti i suočiti i nositi s tim, nismo ništa manje krivi od onih koji su počinili taj zločin.

Hvala vam još jednom!

Osijek, 8. prosinca 2016.g.